

Vidijo se tukaj cele urejene sobe, v katerih se nam predstavlja n. pr. snubljenje, krst, obisk, domača opravila i. t. d. Vse to je v naravni velikosti, a podobe so oblečene v ondotne noše. Vse, s čimur se češki narod peča, kar dela, kar jé, čita, potrebuje, kako pleše in raja — vse to se vidi do najmanjših posameznostij.

Tu vidimo tudi slavnost po končani žetvi, opasilo ali žegnanje, trije kralji, sv. Miklavž i. t. d. Toliko prav površno iz narodopisne palače.

Idimo naprej v druge pavilijone!

Na desno pri urodu stoji paviljon praškega mesta, v kojem so razstavljenе starozitnosti in časov pred Kristusom, keramiški, majoliški, pbrcelanovi in stekleni izdelki iz prejšnjih stoletij in druge praške znamenitosti; v sredi paviljona so razstavljeni starodavni cerkveni predmeti, med katerimi je zbirka tiskanih in pisanih dokumentov iz Husovih časov, kot posebnost tudi zbirka mučilnih instrumentov in starih časov, ki nam kaj izrazito predočujejo nekdanje pravo. Posebna znamenitost tega oddelka je zgodovinska zbirka praškega muzeja s slikami Prage od 15. stoletja do danes in bogata zbirka zgodovinskih spisov, tikajočih se Prage.

Sredi paviljona je postavljeno nebo, pod kojem je stal cesar Leopold II., ko so ga leta 1791. kronali za češkega kralja. —

(Dalje prih.)

Listek.

Potres.

(Spisal Fr. Črnagoj.)

(Dalje.)

Vsplaval je med tem nad obzorjem izza gorá zadnji krajec — — bled, otožen — — vendar je obudil nekoliko več upanja v ljudeh. „Ko bi le te sape ne bilo! Kadar potegne, pa se zemlja strese, le glejte — — že zopet — — — pa ravno s te strani od koder vije burja!“ In hitele so žene prikimavati vedežnej svojej tovarišici. „Kje so li Ježarjeva mati? Jih vendar ni podsulo? — — Skoči, skoči katera pogledat!“

Kmalo pride Ježarica. „Kako, da vas ni semkaj? Ste li bili ves čas v hiši?“

„Ves čas — — kaj pa sem tela? — Vsaj stoji v evangeliji zapisano, da — — kedar bo konec sveta, naj nihče ne beži, ampak naj ostane, kjer je — — — na polji, na cesti, v hiši! Torej kaj sem pa hotela?“

„Kaj menite, da bô res konec sveta?“

„I — — kaj pak bo družega? Kaj se je še kedaj slišalo, da bi se bilo kje tako treslo?“

„Saj bo menda res tako — — Bog nam pomagaj, zastočejo ženske.

„E — — kaj še! Kaj ni Bog rekel, da bode svet stal dva tisoč let in — — še in še? — — To pa pomeni menda šest tisoč,“ ukrene druga — — in zopet je bilo več upanja.

Tako je bilo ugibanja in pričkanja, bode li res še isto noč konec sveta ali ne — — še dolgo in dolgo.

Mraz pa je postajalo čezdalje huje. Otroka sem stiskal k sebi ter hodil gor in dol. Žena z malim Bolčkom je tudi zdihovala.

Tu nam ponudi (ob 4. uri zjutraj) sosed iz Pušave varno zavetje v svojem ulnjaku. „To pa, to — — tam bode gorko“ — — in potovali smo: žena in jaz z otrokoma in dekla z ogrtačami v — — Pušavskega ulnjak.

Mal je ta ulnjak, vendar je obzesal mnogo blaga: troje družin z 14 dušami. Drug od družega smo se greli in zdelo se nam je tudi povsem varno. Le ob 5. uri zjutraj zibal in tresel se je tudi ulnjak, da smo prestrašeni čakali, kedaj se bode treba upreti v podirajoče se stene.

Zdaniło se je. Žena dala mi je dovoljenje, da si grem tudi jaz ogledat okolico. Najprvo krenem nazaj k šoli.

„Ti ubožica, ti — — kakšna pa si? — — Dimnikov ne vidim — — udrla sta se ti gotovo skozi streho v vežo in kuhinjo? — — Stene — — razpokane dol v temelj — — nagibljejo se ti na vse štiri vetrove — — okna ti reže odprta — — šipe razbite — — zidani stebri in vsa vrtna ograja leži na cesti! — — Obok v veži — — v kuhinji — — ti je popolnoma udrt? — — Ti reva, ti — — s čim si vendar zagrešila in prouzročila tolik srd božje roke? — — Je-li morebiti res Bog uslišal želje onih faranov, ki — — sami brez otrok — — ne spoznajo dobrot ljudske šole, pa so se še nedavno izrazili, da je za kmeta šola brezpotrebna? — — Razvalina si — — slavna moja univerza — — toda čakati bodeš morala odrešenja, da te podero, ravno tako potrpežljivo, kakor si bila vajena čakati, ako je bilo treba strehi tvoje podtakniti kos opeke! — — Stala bodeš tu v zasmeh mimoidočih! — — Pa potrpi — — teši naj te zavest, da nisi razgrela božje jeze ti, niti je uslišal one brezmiselne želje pravični Bog! — — Ne, ne! — — Da si razrušena notri v osrčje, krivo je to, da so te postavili skrbni vaški očetje pred 30. leti tja v neprilicni, strmi breg, kjer nisi imela nikakoršnih tal — — vsaj veš, za te bilo bi škoda lepe ravní — — če tudi je jé tod okrog, kamor se ozre oko! — — Vsaj dobiš naslednico — — veliko ponosno palačo — — s štirimi — — šestimi sobami samo za — — nadučitelja — — s parketami seveda! — — da niti ne govorim o drugih številnih prostorih! Kakor goba ob dežji — — tako bode vzraslo novo poslopje — — ali kali?“

(Dalje prih.)